isse möllama ja kärratsema, palju sudas. Sest hunt agga pahhandas, se olli temma wastu meelt. „Kas ja lol olled wait! hüad ju nönda inimessi minnu peale!“ hulgus temma ja taples, agga kui se ei aidanud, melitas. Pois ei holinud sest, wastas: „Olled sa sües omma head sanud, siis lubba mind nüüd kärratsedes römustada!“ ja kisendas weel ennam. Issa ja emma ärkasid sest wimaks üllesse, tullid ja lurasid ukse wahhelt, mis se piddi ollema; agga kui näggid hunti, läksid taggasi, issa kirwe, emma wikkati järrele. Kui nendega jälle ukse jure said, ütles mees naese wastu: „Jä sa minnu selja tahha, ma annan esimesse hobi; kui sest ei surre, siis tömba sinna ta köhhu löhki!“ Sedda pois kulis, ja kui issa heäle ärra tundis, kisendas: „Armas issa, minna ollen siin, hunt minu nelanud köhtu!“ Nüüd issa olli römus: „Aitummal, meie armas lapsuke on jälle koddu!“ käskis siis naest, hundi köhhusse mitte putuda, et poisile kahju ei sünniks, agga isse töstis käsi ja panni kirwega hundi wastu pead, et ta surri; ja mis siis muud kui nugga kätte, leikas hundi köhhu lahti, wõttis poisi wälja ja ütles: „Oh armas laps! palju waewa olleme meie sinnu pärrast süddames kannud, murre ennam meist ei

tahtnud mahhajäda ei ööd egga päiva, — agga nüüd on meil hea meel!“ — „Jah issa! kus ma käinud, ei tea teie mõelda; ja mis ma näinud, sedda mõnni teine polle weel enne nähha sanud. Kül ollin wahhest kirsikus!“ — „Kus sa siis ollid?“ kulasid issa ja emma. „Ollin hire augus, saksa kambris, lehma maus ja nüüd hundi köhhus. Se olli waewalimne te-käimine; agga nüüd jään teie jure!“ — „Egga meie sind ennam tahha müa, pakkugu mõnni ka tuhhat rubla!“ kostsid wannemad ja wõtsid tedda kätte peale, andsid temmale süa ja jua, teggid temmale usi ridid, sest et wannad ollid te peal ärrakullunud ja roppuks läinud, agga hundi sarwanahhast leikasid temmale kassuka selga. Pois jäi nüüd wannemate jure ellama, olli sõnna kuulelik, jäi heal terwisel, agga ikka ni pissikeseks, kuida olli, ja kui ommal ajal maeti, temma haud ei olnud pitkem, kui kolm tolli. —

Agga nüüd, sõbrad, olgu naljast kül ja wõtkem tõssisemat asja ette, et neile, kes sedda ennam armastawad, ka middagi saab. Tahhan weel räkida

3. Maddudest ehk ussidest.

Ei olle mingisuggune Jummalast loud asi ni halle ehk pahha, et inimenne sedda ei peaks